

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 487/2021-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti postupu Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 10C/99/2006 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 17. septembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10C/99/2006. Sťažovateľka navrhuje uznesenie okresného súdu č. k. 10C/99/2006-1056 z 30. júna 2020 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 10C/99/2006-1023 zo 7. mája 2020 zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň žiada o priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva nasledovný stav veci:

3. Žalobou podanou na okresnom súde 15. mája 2006 a spresnenou podaním z 27. júla 2006 sa sťažovateľka proti žalovanému ([REDACTED]) domáhala zaplatenia pôvodne sumy 225 000 Sk z titulu bolestného, sumy 2 160 000 Sk z titulu náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia, sumy 341 695 Sk z titulu náhrady za stratu na zárobku a sumy 11 913 Sk mesačne z titulu opakujúcich sa dávok s účinnosťou od 1. júna 2006.

4. Okresný súd rozsudkom č. k. 10C/99/2006-988 z 11. decembra 2019 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zamietol žalobu sťažovateľky a priznal žalovanému voči sťažovateľke právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o ktorých výške rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným rozhodnutím súdny úradník.

5. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka 20. marca 2020 odvolanie.

6. Okresný súd uznesením č. k. 10C/99/2006-1023 zo 7. mája 2020 vydaným vyššou súdnou úradníčkou (ďalej len „uznesenie vyššej súdnej úradníčky“) uložil sťažovateľke zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku okresného súdu vo výške 6 214,50 eur. Okresný súd uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu bolo podané 20. marca 2020, teda po 1. januári 2020, v zmysle prechodného ustanovenia § 18k zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) je povinnosť platenia súdneho poplatku za odvolanie potrebné posudzovať v zmysle zákona o súdnych poplatkoch v jeho znení účinnom od 1. januára 2020, teda v znení účinnom ku dňu podania odvolania. Sťažnosť žalobkyne vo veci nedostatočného poskytnutia zdravotnej starostlivosti bola 20. júna 2005 Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou vyhodnotená vo všetkých jej bodoch ako neopodstatnená, preto sa osobné oslobodenie podľa § 4 ods. 2 písm. k) zákona o súdnych poplatkoch nemôže na sťažovateľku vzťahovať. Keďže § 4 ods. 2 písm. k) zákona o súdnych poplatkoch upravuje otázku oslobodenia poplatníka od súdnych poplatkov v prípade náhrady škody spôsobenej porušením povinnosti poskytovateľa zdravotnej starostlivosti od 1. januára 2020 osobitne, nie je možné takýto prípad subsumovať pod § 4 ods. 1 písm. c) zákona o súdnych poplatkoch.

7. Proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky podala sťažovateľka sťažnosť podľa § 239 a nasl. Civilného sporového poriadku. Namietala, že na základe žiadosti v podanej žalobe bola oslobodená od súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 2 písm. ch) zákona o súdnych poplatkoch (ako navrhovateľ v konaní o náhrade škody vrátane škody na veciach, ktorá vznikla v súvislosti s ublížením na zdraví) v znení ku dňu podania žaloby s uvedením, že ide osobné oslobodenie. Oslobodenie od platenia súdnych poplatkov trvá aj naďalej, pretože podľa znenia zákona o súdnych poplatkoch ku dňu podania odvolania je podľa § 4 ods. 2 písm. i) oslobodený žalobca v konaní o náhrade škody vrátane škody na veciach, ktorá vznikla v súvislosti s ublížením na zdraví. Na tejto skutočnosti nezmenilo nič ani prijatie novely zákona o súdnych poplatkoch (č. 390/2019 Z. z.) s novým znením § 4 ods. 2 písm. k) zákona o súdnych poplatkoch. Vzhľadom na prechodné ustanovenie § 18k zákona o súdnych poplatkoch a skutočnosť, že konanie bolo začaté a právoplatne neukončené na súde prvej inštancie do 31. decembra 2019, posudzovanie povinnosti platenia súdneho poplatku za odvolanie by sa malo riadiť predpismi účinnými do 31. decembra 2019. Preto nie je v danom prípade možné aplikovať § 4 ods. 2 písm. k) aktuálneho znenia zákona o súdnych poplatkoch. Dôvody na oslobodenie od povinnosti platenia súdneho poplatku nepominuli. Z týchto dôvodov navrhla uznesenie vyššej súdnej úradníčky zrušiť.

8. Okresný súd uznesením č. k. 10C/99/2006-1056 z 30. júna 2020 vydaným sudkyňou (ďalej len „uznesenie sudkyne“) sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky zamietol. V odôvodnení uznesenia okresný súd okrem iného konštatoval:

«Pri výklade prechodného ustanovenia § 18k Zákona o súdnych poplatkoch je zmyslom tam uvedenej úpravy vyňať niektoré úkony alebo konania z režimu spoplatňovania založeného zákonom č. 390/2019 Z. z.. Určujúcim hľadiskom pre jeho aplikáciu je moment navrhnutia úkonu a konania alebo moment začatia konania právoplatne neskočeného do 31.12.2019. V prípade odvolacieho konania je rozhodujúcim momentom pre účely posúdenia súdneho poplatku vrátane oslobodenia od jeho platenia moment podania odvolania a ďalej skutočnosť, že podaním odvolania sa navrhuje (začína) odvolacie konanie. Odvolacie konanie bez podania návrhu na jeho začatie (teda bez podania odvolania) nie je možné, odvolací súd nemôže začať odvolacie konanie ex offo. Preto podmienky pre posúdenie súdneho poplatku za odvolanie sa posudzujú podľa Zákona o súdnych poplatkoch v znení účinnom ku dňu podania odvolania, a nie v znení účinnom ku dňu podania žaloby... Správnosti uvedenej aplikácie prechodného ustanovenia nasvedčuje aj samotné ust. § 5 ods. 1 písm. a/ Zákona o súdnych poplatkoch, ktoré ako v znení ku dňu podania žaloby vo veci samej, tak v znení ku dňu podania odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej, viaže vznik poplatkovej povinnosti v prípade odvolania na podanie odvolania, a nie na skončenie konania o odvolaní. Na viac, v odvolacom konaní nejde o súdny poplatok za konanie o odvolaní, ako je to napríklad v prípade vyrubenia súdneho poplatku za konanie o dedičstve (položka 18a písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov), ale o súdny poplatok za odvolanie (§ 5 ods. 1 písm. a/ Zákona o súdnych poplatkov v spojení s pol. 1 písm. a/ Sadzobníka v spojení s poznámkou č. 3 k tejto položke).

Predmetom tohto konania je náhrada škody, ktorá mala byť odvolateľke v zmysle podanej žaloby spôsobená zo strany žalovaného de facto porušením povinnosti poskytovateľa zdravotnej starostlivosti. Tomuto záveru svedčí aj skutočnosť, že odvolateľka pred začatím súdneho konania podala ohľadom uvedeného sťažnosť vo veci nedostatočného poskytnutia zdravotnej starostlivosti na Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ktorá bola prešetrená pod č. Sť307/2005-ÚDZS a dňa 20.06.2005 vyhodnotená ako neopodstatnená.

... ostatnou novelou Zákona o súdnych poplatkoch bola osobitnou úpravou v ust. § 4 ods. 2 písm. k/ v rámci zákonného osobného oslobodenia vyčlenená zo skupiny žalobcov v konaní o náhradu škody vrátane škody na veciach, ktorá vznikla v súvislosti s ublížením na zdraví, samostatná skupina žalobcov v konaní o náhradu škody alebo nemajetkovej ujmy, ktoré boli spôsobené porušením povinnosti poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, ak porušenie povinnosti potvrdil Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, a to na špeciálnu úpravu v ust. § 4 ods. 2 písm. k/. Skutočnosť, že za znenia Zákona o súdnych poplatkoch ku dňu podania žaloby bolo toto konanie subsumované pod vtedy platné a účinné ust. § 4 ods. 2 písm. ch/ (ktoré sa neskôr zmenilo na písm. i/) citovaného zákona, nemá na posúdenie otázky oslobodenia od súdneho poplatku za odvolanie podané po 01.01.2020 vplyv. Rovnako nie je možné takýto prípad subsumovať pod ust. § 4 ods. 1 písm. c/ Zákona o súdnych poplatkoch (vecné oslobodenie od povinnosti platenia súdnych poplatkov v konaní vo veciach poskytovania zdravotnej starostlivosti).»

II. Argumentácia sťažovateľky

9. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že uznesením vyššej súdnej úradníčky a uznesením sudkyne došlo k zásahu do označených práv. Sťažovateľka bola na základe žiadosti v podanej žalobe oslobodená od platenia súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 2 písm. ch) zákona o súdnych poplatkoch (oslobodenie navrhovateľa v konaní o náhrade škody vrátane škody na veciach, ktorá vznikla v súvislosti s ublížením na zdraví) v znení ku dňu podania žaloby s uvedením, že ide o osobné oslobodenie. Oslobodenie od platenia súdnych poplatkov trvá aj naďalej v rámci odvolacieho konania, pretože podľa znenia zákona o súdnych poplatkoch ku dňu podania odvolania je podľa § 4 ods. 2 písm. i) od platenia súdneho poplatku oslobodený žalobca v konaní o náhrade škody vrátane škody na veciach, ktorá vznikla v súvislosti s ublížením na zdraví. Konanie bolo začaté a právoplatne neukončené na súde prvého stupňa do 31. decembra 2019 vzhľadom na to, aj keď bolo odvolanie podané až po tomto dátume, vychádzajúc z § 18k zákona o súdnych poplatkoch, posudzovanie povinnosti platenia súdneho poplatku za odvolanie by sa malo riadiť podľa predpisov účinných do 31. decembra 2019. Vyrubenie súdneho poplatku podľa § 4 ods. 2 písm. k) zákona o súdnych poplatkoch je nesprávne aj s prihliadnutím na to, že sťažovateľka bola počas celého prvoinštančného konania od platenia súdneho poplatku oslobodená a v súčasnosti má dôjsť po novele zákona o súdnych poplatkoch zákonom č. 390/2019 Z. z. k vyrubeniu súdneho poplatku. Takýto postup považuje sťažovateľka za formalistický a nespravodlivý, je názoru, že aj naďalej spĺňa kritériá pre priznanie oslobodenia od platenia súdneho poplatku.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Sťažovateľka sa petitom ústavnej sťažnosti domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu, ktorý je názoru, že sťažovateľke vznikla poplatková povinnosť za odvolanie podané proti rozsudku okresného súdu. Ústavný súd konštatuje, že sťažnostné námietky smerujú proti rozhodnutiu okresného súdu (uznesenie sudkyne v spojení s uznesením vyššej súdnej úradníčky) ako výsledku postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10C/99/2006, nie proti postupu okresného súdu ako takému (sťažovateľka okresnému súdu nevytýka pochybenia procesného charakteru, ktoré by predchádzali vydaniu uznesení alebo nasledovali po ich vydaní). Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri posudzovaní ústavnej sťažnosti vyhodnocoval dôvodnosť namietaného porušenia základných práv a práv sťažovateľky s ohľadom na závery okresného súdu, ktoré vyjadril v uznesení sudkyne ako výsledku postupu okresného súdu v rámci rozhodovania o poplatkovej povinnosti sťažovateľky.

11. Ústavný súd uvádza, že v rámci svojej rozhodovacej činnosti musí mať na zreteli, že podstatou rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je posúdenie ústavnej akceptovateľnosti napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu, prípadne iného orgánu verejnej moci, a nie posudzovanie jeho právnej perfektnosti ani jeho prípadné „vylepšovanie“ (m. m. IV. ÚS 325/08, IV. ÚS 218/2010). Poslaním ústavného súdu nie je kontrola súdnej činnosti vo všetkých smeroch a aspektoch a skúmanie akejkoľvek možnej nezákonnosti alebo procesného

pochybenia, či dokonca zrejmej nesprávnosti, ktoré sa v individuálnom konaní pred všeobecnými súdmi prípadne vyskytnú, ale výlučne posudzovanie konformity aktu aplikácie práva (v posudzovanej veci súdneho rozhodnutia) s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd teda nepredstavuje opravnú inštanciu všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto zásadne nemôže meritórne preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, pri vydaní ktorých súdy rešpektovali požiadavky vyplývajúce z obsahu základných práv ustanovených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, v zmysle už citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu svojím vlastným názorom iba v prípade, ak by tento bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný (I. ÚS 131/2018).

12. Prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd, sú tie, v ktorých táto nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať aj prípady svojvoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojvoľne možno interpretovať na prípady, keď všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti, alebo ho urobí v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznateľných kritérií (I. ÚS 533/2016). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

13. Za zjavne neopodstatnený návrh možno považovať návrh na začatie konania, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

14. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta nesprávne právne posúdenie otázky existencie jej povinnosti platenia súdneho poplatku za odvolanie proti rozsudku okresného súdu, argumentujúc, že pri podaní žaloby bola oslobodená od platenia súdneho poplatku za žalobu podľa § 4 ods. 2 písm. ch) zákona o súdnych poplatkoch, pričom toto oslobodenie trvá aj naďalej [s účinnosťou od 1. júla 2017 ako § 4 ods. 2 písm. i) zákona o súdnych poplatkoch], namieta zároveň nesprávnu aplikáciu prechodného ustanovenia § 18k zákona o súdnych poplatkoch, dôvodiac, že na jej vec sa má aplikovať zákon o súdnych poplatkoch v znení účinnom do 31. decembra 2019, keďže predmetné súdne konanie nebolo právoplatne skončené do 31. decembra 2019.

15. Podľa § 4 ods. 2 písm. i) zákona o súdnych poplatkoch v znení účinnom od 1. júla 2016 od poplatku je oslobodený žalobca v konaní o náhradu škody vrátane škody na veciach, ktorá vznikla v súvislosti s ublížením na zdraví [v znení účinnom ku dňu podania žaloby, teda v roku 2006 išlo o ustanovenie § 4 ods. 2 písm. ch), pozn.].

16. Podľa § 4 ods. 2 písm. k) zákona o súdnych poplatkoch v znení účinnom od 1. januára 2020 od poplatku je oslobodený žalobca v konaní o náhradu škody alebo nemajetkovej ujmy, ktoré boli spôsobené porušením povinnosti poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, ak porušenie povinnosti potvrdil Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou.

17. Podľa § 18k zákona o súdnych poplatkoch z úkonov a konaní navrhnutých alebo za konania začaté a právoplatne neukončené do 31. decembra 2019 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 31. decembra 2019, aj keď sa stanú splatnými po 31. decembri 2019.

18. Ústavný súd konštatuje, že okresný súd sa v uznesení sudkyne relevantným spôsobom vyrovnal s argumentáciou sťažovateľky obsiahnutej v sťažnosti proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky. Okresný súd v uznesení sudkyne dospel k záveru, že spoplatnené v zmysle zákona o súdnych poplatkoch nie je odvolacie konanie ako také, ale práve samotné odvolanie ako úkon strany sporu, ktorým strana iniciuje odvolacie konanie a bez ktorého by odvolacie konanie ani nemohlo prebehnúť. Zákon o súdnych poplatkoch viaže vznik poplatkovej povinnosti na moment podania odvolania. Keďže spoplatneniu podlieha odvolanie – úkon strany, pre určenie právnej úpravy, ktorá sa má v danom prípade aplikovať, je rozhodujúci dátum podania odvolania, v tomto prípade 20. marec 2020. Keďže úkon (odvolanie) bol navrhnutý po 31. decembri 2019, vychádzajúc z § 18k zákona o súdnych poplatkoch sa súdny poplatok za odvolanie vyberá podľa zákona o súdnych poplatkoch v znení účinnom od 1. januára 2020 (napriek tomu, že súdne konanie nebolo právoplatne skončené do 31. decembra 2019).

19. Okresný súd zároveň vo vzťahu k poukazu sťažovateľky na trvajúce oslobodenie od súdneho poplatku podľa § 4 ods. 2 písm. i) zákona o súdnych poplatkoch [predtým § 4 ods. 2 písm. ch) zákona o súdnych poplatkoch] konštatoval, že od 1. januára 2020 (účinnosť zákona č. 390/2019 Z. z., ktorým došlo k novelizácii zákona o súdnych poplatkoch) zákonodarca vyčlenil konania o náhradu škody alebo nemajetkovej ujmy spôsobených porušením povinnosti poskytovateľa zdravotnej starostlivosti spod dovedty účinného oslobodenia konaní o náhradu škody vzniknutej v súvislosti s ublížením na zdraví. Takto vyčlenený typ konaní zaťažil prísnejšou podmienkou pre oslobodenie, a to potvrdením Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, o tom, že povinnosť poskytovateľa zdravotnej starostlivosti bola porušená. V prípade sťažovateľky však Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou uzavrel, že k porušeniu povinnosti poskytovateľa zdravotnej starostlivosti nedošlo. Preto sa na prípad sťažovateľky novozavedené oslobodenie od súdneho poplatku podľa § 4 ods. 2 písm. k) zákona o súdnych poplatkoch nevzťahuje. Hoci teda sťažovateľka pri podaní žaloby bola oslobodená, toto oslobodenie sa už nevzťahuje na spoplatnené úkony, ktoré v tomto konaní zrealizuje po 31. decembri 2019.

20. Z hľadiska posúdenia ústavnej konformnosti záverov okresného súdu ústavný súd uvádza, že v čase podania žaloby sťažovateľka vedela, že je oslobodená od súdneho poplatku, ale len za prvoinštančnú fázu súdneho konania. V čase začatia súdneho konania sťažovateľka nemohla vedieť, či a kedy v budúcnosti podá alebo nepodá odvolanie. Preto jej právna istota sa viazala na prvoinštančné konanie. Odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie sťažovateľka nebola povinná podať, podanie odvolania je vecou jej slobodného rozhodnutia v konaní, preto ju zmena právnej úpravy počas predmetného konania nemohla vo vzťahu k odvolaniu, ktoré podala po 31. decembri 2019, nepriaznivo zasiahnuť. Napokon, sťažovateľka bola okresným súdom (priamo v uznesení sudkyne) poučená, že rozhodnutie súdu o vyrubenom súdnom poplatku

za odvolanie nebráni sťažovateľke, aby podala žiadosť o oslobodenie od jeho platenia podľa § 254 Civilného sporového poriadku (teda o oslobodenie, ktoré v prípade, ak to odôvodňujú pomery strany, je možné priznať v akomkoľvek type civilného konania). Bez významu nie je ani okolnosť, že prípadný úspech v odvolacom konaní, s čím strana sporu podávajúca odvolanie vstupuje do druhoінстанčného konania, môže založiť jeho náhradu neúspešnou protistranou. V predmetnom prípade tak zo strany okresného súdu nedošlo k zásahu do právnej istoty sťažovateľky a k obmedzeniu jej prístupu k súdu, ktoré by boli z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľné.

21. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd hodnotí, že okresný súd pri rozhodovaní o sťažnosti proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky aplikoval a interpretoval na vec sa vzťahujúce ustanovenia zákona o súdnych poplatkoch spôsobom, ktorý nemožno označiť za arbitráry, nerešpektujúci práva a slobody sťažovateľky. Ide o aplikáciu a výklad jednoduchého/podústavného práva upravujúceho otázku poplatkovej povinnosti za podané odvolanie. Podľa názoru ústavného súdu bola aplikácia a interpretácia ustanovení zákona o súdnych poplatkoch zo strany okresného súdu odôvodnená ústavne konformným spôsobom (dostatočne a relevantne), za súčasného zohľadnenia ich účelu, podstaty a zmyslu.

22. Ústavný súd tak vzhľadom na prezentované uzatvára, že nie je oprávnený vstupovať do ústavne udržateľnej interpretácie zákona o súdnych poplatkoch v situácii, keď okresný súd zvolil podľa ústavného súdu ústavne korektný výklad týchto právnych noriem. Ústavný súd v tomto bode poukazuje aj na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého všeobecný súd (v zásade) nemôže svojím postupom, resp. rozhodnutím porušiť ústavou alebo dohovorom zaručené právo, ak koná a rozhoduje v súlade s platným a účinným zákonom (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00, III. ÚS 660/2014, II. ÚS 46/2017), t. j. v prípade sťažovateľky v súlade so zákonom o súdnych poplatkoch.

23. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

24. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu odvíja od namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd nedospel k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol, v takom prípade nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označených vlastníckych práv.

25. Na základe uvedeného ústavný súd aj v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

26. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti (zrušenie uznesení okresného súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie náhrady trov konania).

27. Ústavný súd v závere dodáva, že sťažovateľka v ústavnej sťažnosti (v petite) napáda postup okresného súdu, nie samotné uznesenie sudkyne, ktorým bolo rozhodnuté o sťažnosti sťažovateľky podanej podľa Civilného sporového poriadku proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky. Predmetný nesúlad medzi dôvodmi ústavnej sťažnosti a jej petitom však nebolo potrebné odstraňovať, keďže odstránenie uvedenej vady by aj tak nemohlo viesť k prijatiu ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. septembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu